

Nu weet je het

UHASSELT

**BIJ VEDO TUSSEN DE
KETTINGEN, ZADELS
EN TANDWIELEN**

blz. 4

**PETRA NIJST WINT
YOUNG INVESTIGATOR
AWARD**

blz. 22

**KOENRAAD VAN
CLEEMPOEL IN
BERKELEY**

blz. 28

DE UNIVERSITEIT VAN VANDAAG NEEMT 'BOUWEN AAN DE TOEKOMST' OOK LETTERLIJK.

UHasselt slaat ook de komende maanden weer aan het renoveren en verhuizen. Benieuwd naar de laatste updates en nieuwtjes? Houd dan zeker onze nieuwsbrief **UHasselt Under Construction** in de gaten!

UHASSELT

KNOWLEDGE IN ACTION

4 Gecoverd Tussen tandwielen en zadels in het atelier van VEDO 	14 VLUP VLUP trekt naar de Efteling 16 Dienst in de kijker De collega's achter OODI	32 De hobby van... Robin Bruyndonckx is veldwerker bij <i>Zwerfkat in nood</i>
8 Good Practice Multidisciplinaire casus geneeskunde	20 In beeld Virga Jessefeesten 	34 Wist je dit ook? Sanne Potargent doet doctoraat over dierenrechten
9 Drie op een rij Drie tips om te doen/zien/luisteren/ontdekken...	22 In de prijzen Petra Nijst wint de <i>Young Investigator Award</i>	
10 Elevator Pitch Noémie Aubert Bonn over haar onderzoek en ambities 	24 De collega Marc Geraerts, het 'brein' achter de rijsimulator 	
12 Weet je dit nog? Foto uit de oude doos	27 Kunst op de campus Kunstwerk in de kijker	37 #UHasselt De leukste posts op onze sociale media
13 Personeelsweetjes Geboorten, huwelijken en jubilarissen	28 Weetjes zonder grenzen Koenraad Van Cleempoel verblijft een semester aan Berkeley	38 Column Harry Potter 39 Zoek en win!

Heb je tips of ideeën? Mail ze naar nieuws@uhasselt.be!

Concept

Koen Santermans,
Arne Biesmans
en Birgit Leen

Redactie & eindredactie

Arne Biesmans
Birgit Leen

Vormgeving

Dave Bosmans
Mayte Gomez Sanchez

Fotografie

Liesbeth Driessen
Kobe Vanderzande

Druk

Verantwoordelijke uitgever

Chapo

Marie-Paule Jacobs
beheerder UHasselt
Universiteit Hasselt
campus Hasselt
Martelarenlaan 42
BE-3500 Hasselt

TUSSEN DE KETTINGEN, ZADELS EN TANDWIELEN VAN VEDO

KONING FIETS

Het VEDO-team (v.l.n.r.): Jean Moesen, Etienne Wysmans, Attila Dus, Patrick Beelen, Herman Steegmans, Mark Nelissen, Frans Vanherck, Pierre Vanseer en Steven Werck.

Je vindt op de campus vast geen plek waar fietsen béter gesoigneerd worden dan in het atelier van VEDO. Kettingen smeren, wielen (kaars)recht trekken, frames schilderen... Het gebeurt er allemaal met de grootste zorg.

In het fietsatelier – verscholen in de kelders van campus Diepenbeek – diept Etienne Wysmans (een van de drijvende krachten achter VEDO) een folder uit de oude doos op, met daarop nog de logo's van LUC, Xios en KHLim. Die letterwoorden zijn alweer een hele tijd geleden ingeruild voor andere. En ook het VEDO-logo kreeg (eindelijk) een update – het prijkt intussen ook trots op de T-shirts. “Ontworpen door vrijwilliger Marc Nelissen”, zo wordt ons in de oren gefluisterd.

VEDO (*Veilig Ecologisch Diepenbeek Op de fiets* – misschien te onthouden voor de VLUP-Quiz...) werd achttien jaar geleden opgezet door de UHasselt, het Sociaal Impulsfonds en het Diepenbeekse Gemeentefonds. Het telt niet enkel vrijwilligers in zijn rangen, maar ook mensen zonder recht op sociale zekerheid of mutualiteit. “De zogenaamde Artikel 60'ers”, legt Etienne uit. “Als zij hier één tot twee jaar gewerkt hebben, kunnen ze terug in het reguliere circuit meedraaien.” Daarnaast biedt VEDO ook langdurig werklozen – die met moeite een job aan de haak weten te slaan

“Als Pierre de fiets
niet kan herstellen,
is het een hopeloze
zaak.”

– de kans om werkervaring op te doen. “We schakelen hen in als fietshersteller of campussteward. Een formule die werkt, want 50 procent van die mensen vindt een job wanneer ze hier vertrekken.”

Een heel diverse groep medewerkers, dus. Een pluspunt, zegt Etienne. “Iedereen kampt met problemen en iedereen denkt dat hij het het moeilijkst heeft. Maar hier worden ze geconfronteerd met andere mensen die soms in een nóg slechtere situatie zitten. Dan beseffen ze dat er nog kansen zijn die ze kunnen grijpen om hun leven weer op de rails te krijgen.” In de begindagen stelde VEDO drie mensen tewerk (aangevuld met een begeleider en een vrijwilliger), maar dat aantal is intussen aangegroeid tot tien. “VEDO is eigenlijk hét bewijs dat er op onze campus plek is voor zowel hoog- als laagopgeleiden”, aldus Etienne.

800 RESERVESLEUTELS

Terwijl Herman, de rechterhand van Etienne, het kantoortje binnenwandelt, valt ons het gigantische sleutelrek op (met maar liefst 800 reservesleutels). In het aanpalende lokaal zien we hoe de nieuwe fietsonderdelen worden ►

gestockeerd – tandwielen, zadel, remblokjes... “Maar in eerste instantie hergebruiken we onderdelen van oude fietsen”, legt Herman uit.

Even verderop sleutelt collega Patrick aan een fiets. Rondom hem vormen de gerecupereerde onderdelen een kleurrijke mozaïek. “Het is natuurlijk de bedoeling dat je die onderdelen zo goed mogelijk combineert. Zodat je geen kakofonie van een fiets krijgt”, zegt hij. De fietsen die binnenkomen ter herstelling, zijn er soms erg aan toe. “Fietsen met een krom kader zijn klaar voor de schroothoop.” Maar in het algemeen zijn er weinig fietsen die ze niet hersteld krijgen. “We focussen vooral op drie veiligheidspunten: de remmen, de verlichting en de fietsbel. Maar het plakken van lekke banden staat bovenaan de lijst van herstellingen”, weet Patrick.

KAARSRECHT

Als Patrick iets niet gemaakt krijgt, vraagt hij raad aan Pierre. “Als het hém niet lukt, dan is het een hopeloze zaak.” Pierre staat naast een wielrichter. “We laten het frame van een wiel draaien en naarmate het wiel scheef staat, wijkt een wijzertje af van het ijkingspunt. Afhankelijk van de kant waarnaar het

“Een keer heb ik een gesloten fiets moeten meenemen terwijl ik aan het fietsen was... Dat heb ik een week aan m’n schouder gevoeld.”

uitwijkt, draaien we een spaak bij. Kaarsrecht krijg je dat nooit, maar na een half uurtje staat het wiel weer zo goed als recht."

De VEDO-medewerkers zijn multi-inzetbaar. Iedereen kan alle taken uitvoeren, iedereen wisselt elkaar af. De ideale taak om wat vrije minuten mee op te vullen? Het schilderen van frames. Frans (*kwast in de hand*): "Elke fiets krijgt twee lagen verf. Maar éerst wordt het frame goed afgeschuurd. Tegenwoordig heb je, naast de ijzeren fietsen, ook fietsen met een aluminium frame. Die krijgen geen verfbeurt." Op de muur langs hem merken we een grote rode vlek op. "Die is niet van knoeien, neen. Toen ons atelier in 2007 onder water liep, stond daar de tafel met verfpotten. Dat heeft duidelijk z'n sporen achtergelaten."

SPINNENWEBBEN

Niet alle fietsen worden heelhuids teruggebracht. En er is ook nood aan nieuwe fietsen. Om het 'fietsenpark' uit te breiden, verschijnt er af en toe een oproep in de *Teng* – het gemeenteblad van Diepenbeek – of gaat VEDO op zoek in kringwinkels of op containerparken. Op de campus loopt er ook een actie rond 'weesfietsen'. "Sommige fietsen staan al zó lang in de fietsenstalling dat ze beginnen te roesten of bedekt zijn met spinnenwebben", zeggen campusstewards Attila en Steven. "Daar hangen wij een sticker op met de vraag om de fiets te verwijderen. Als dit niet binnen een bepaalde termijn gebeurt, nemen wij hem weg en wordt dat dus een VEDO-fiets."

De campusstewards – duidelijk herkenbaar dankzij hun oranje hesje – zie je regelmatig over de campus wandelen. "Wij controleren of gestalde fietsen wel gesloten zijn, gaan op zoek naar fietsen die opgegeven werden als gestolen, ruimen het glas op de fietspaden op én zijn het aanspreekpunt voor de bezoekers op de campus", klinkt het. Het actieterrein van Attila en Steven is met andere woorden *buiten*. "We leggen heel wat kilometers af, want soms moeten we een fiets meenemen. Dat gaat gemakkelijker als je te voet bent", legt Attila uit. "Een keer heb ik een gesloten fiets meegenomen terwijl ik aan het fietsen was... Dat heb ik toch nog een week gevoeld aan mijn schouder. Het zag er ook echt niet uit. (*Lacht*) De mensen dachten wellicht dat *ik* een fiets aan het stelen was."

MASCOTTE

We trekken naar Jean en Marc, allebei actief als vrijwilliger bij VEDO. Marc doet dit al vijftien jaar en is zowat de mascotte van VEDO. Hij kent zowel het atelier als de campus als zijn broekzak en heeft in al die jaren al heel wat collega's uitgezwaaid. "Het is natuurlijk jammer om afscheid te nemen, maar er komen altijd weer nieuwe mensen in de plaats", relateert hij in één adem door. In het VEDO-atelier is het intussen een drukte van jewelste. Want tegen het begin van het nieuwe academiejaar moeten alle fietsen weer op en top zijn voor gebruik. De ketting gesmeerd, het frame geschilderd en de banden weer opgepompt. ■

MARJAN VANDERSTEEN OVER DE MULTIDISCIPLINAIRE CASUS GENEESKUNDE

HOREN, ZIEN EN LEREN

Actie kweekt inspiratie – en dus lees je hier elke editie een ‘good practice’ op vlak van onderwijs of onderzoek.

Deze editie: prof. dr. Marjan Vandersteen (faculteit GLW) vertelt over de multidisciplinaire casus geneeskunde.

1. WAT HEBBEN JULLIE PRECIJS GEDAAN?

In een multidisciplinaire casus zorgen we voor meer rechtstreekse interactie tussen studenten, patiënten en/of zorgverleners. We brengen de relevante actoren samen over een thema dat in een blok aan bod komt. In onze eerste casus was dat MS, in de volgende borstkanker. Er was een plenair gedeelte met een getuigenis van een patiënt en een hoorcollege door een specialist, een speeddate met een brede waaier van zorgverleners en een tweede plenaire sessie rond onderzoek en patiëntenwerking.

2. WAAROM DOEN JULLIE DIT?

Wij willen studenten opleiden tot medische experts die de patiënt centraal stellen en die met collega's uit talrijke disciplines *interageren*. Tegelijkertijd willen we onze opleiding gronden in de praktijk. Zo'n multidisciplinaire casus, die deel uitmaakt van ons vernieuwd curriculum, is daar een ideaal instrument voor. In deze casus hoorden ze getuigenissen van een MS-patiënt én mantelzorger. Ze praatten met een huisarts, een kinesist, verpleegkundigen en een psycholoog. Een zeer intens leermoment.

Voor de volgende casus trekken ze naar het Jessa Ziekenhuis, ontmoeten ze hervallen patiënten met borstkanker en patiënten die in een vroeg stadium zitten. En ze maken ook kennis met de interdisciplinaire zorg.

3. WAT IS DE GROOTSTE UITDAGING?

Zonder pauze was deze *pilot* wat te lang, dus daar moeten we bijsturen. Da's op zich niet erg, want we zitten nog in de testfase. De moeilijkheidsgraad moet je ook steeds in het achterhoofd houden. Zo hebben we vastgesteld dat we eerstejaars best al een casus rond pakweg MS kunnen voorleggen, maar dan moet je je dus wél aanpassen – onder meer wat sprekers betreft.

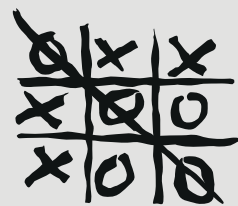
4. HOE ZIJN DE REACTIES?

Studenten gaven aan dat ze niet alleen meer geleerd hadden over – in dit geval – MS, maar dat ze ook een breder zicht hadden gekregen op wat die ziekte inhoudt voor patiënt én zorgverlening.

DRIE OP EEN RIJ

DRIE DINGEN OM TE ZIEN/DOEN/KIJKEN/LUISTEREN/...

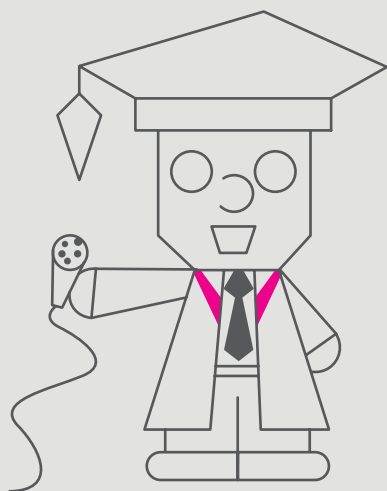

1

START VOL TOGA'S EN TOESPRAKEN

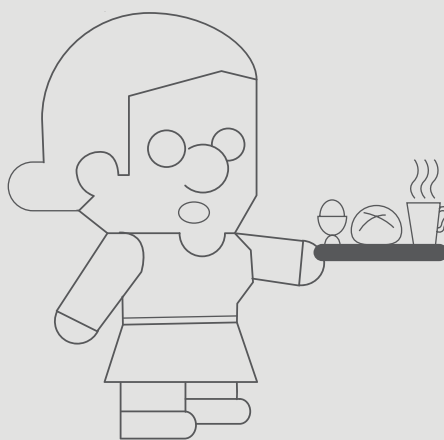
Op 21 september wordt de start van een splinternieuw academiejaar extra luister bijgezet met de uitreiking van de *Diversiteitsprijs*, een togastoet door de binnenstad én een plechtige zitting in het Cultuurcentrum (vanaf 14.30 uur). Na de toespraken (van onder meer Herman Van Rompuy) kan je met je collega's klinken op een goed werkjaar... Schol!

www.uhasselt.be/agenda

2

LEREN, NETWERKEN, ONTBIJTEN

Tijdens een nieuwe (ontbijt)sessie van het *Lerend Netwerk O&I*² (op 28 september vanaf 8.30 uur) stellen de diensten DOC, DIOS en TTO zichzelf voor én vertellen ze je meer over uiteenlopende actuele topics rond onderzoek, innovatie, tech transfer en internationalisering. Houd je mailbox in de gaten voor meer informatie!

www.uhasselt.be/lerendnetwerk

3

DIEPENBEEKSE ZITDAGEN

Dienst Personeel strijkt ook in september, oktober en november geregeld neer in Diepenbeek. In lokaal E107 (Gebouw D) kan je terecht met al je vragen/problemen/... Heb je een specifieke vraag? Mail die vooraf dan even naar personeelsdienst@uhasselt.be.

www.uhasselt.be/intranet > Personeel & Organisatie > Zitdagen Diepenbeek

NOÉMIE AUBERT BONN FOCUSES ON RESEARCH INTEGRITY AND PUBLICATION ETHICS

DOING RESEARCH ON RESEARCH

Noémie Aubert Bonn (BIOMED) takes the elevator with *Nu weet je het!* to answer questions on her research and on her dreams/ambitions/passions...

How would you explain your research to a five-year-old?

My research focuses on research integrity and publication ethics. In other words: I do research on research. I look at the dynamics within the research system. What are researchers asked to do? How do they work? How do they publish? What frustrates them? What makes them love their job? I look at what goes wrong in the research system and I try to understand what we can do about it.

Why this research?

Governmentally funded research is, ultimately, funded by taxpayers' money. Consequently, scientists have an ethical duty to generate knowledge that contributes to society. Unfortunately, imperfections within the current research system may lead to biased, inadequately disseminated, unreplicable or even fabricated knowledge. Finding ways to adapt the current system so that high-quality – rather than high-quantity – and honest research is produced, is a first step to ensure that research fulfils its duty towards society.

What is the status of your research?

I am one-and-a-half years into my PhD, so I still have a lot of plans and hopes for the upcoming steps of my project. In my first year, I looked at how research on research integrity is performed and published. I will soon start my empirical work with researchers and other actors involved in the Belgian research system. I look forward to learn what other researchers consider as problematic in research – and to assess whether funders, editors and administrators share these thoughts.

What impact do you want your research to generate?

I am a bit difficult... I do not think that publications, graduation and recognition alone could make my research successful. What *would*? To see my findings help initiate a genuine change to improve the research system.

If you wouldn't be working at UHasselt, where would you be now?

I feel lucky to be at UHasselt because it is a dynamic university in which change is not feared – a characteristic essential for my project. I will see what the future brings, but my only requirement so far is to remain on this planet.

What did you want to be growing up?

Difficult question. I changed my job aspirations every so often when I was a child: anything from an astronaut to a professional hockey player... One that returned often was the desire to be a farmer because I loved to work hard and independently. I was always fascinated by justice, fairness... and cows! And if everything goes awry in research, I could still transform a big farmhouse into a retreat for tired and frustrated researchers...

What are your dreams, professionally?

By the very nature of my topic, my professional ambition is to help the research system foster honesty and quality. If I am unsuccessful and realize that a research position is not purposeful in fulfilling my goal, it would be hypocritical of me to embrace a research 'job'. But if I am successful and a research position proves to be a good catalyst for change, then I would like to go on with it.

Which book/movie/concert would you recommend to colleagues?

I would go for a book that helps escape the fast pace of research life. *La Casa in Collina* from Cesare Pavese, an Italian author from the post war era, is a book I love. The crude honesty and lack of storyline of the book make it become a part of your life, as if you just had a walk on the wine hills in Piemonte.

Who do you nominate for the next Elevator Pitch?

I nominate Valeria Imperato. Out of curiosity, and because – if she puts as much effort in her research than in learning Dutch – she is certainly heading for a Nobel Prize. ■

1989

JUNI

Nu weet je het! grasduint in het grote fotoarchief van de UHasselt. Deze editie: laatstejaars fysica klinken op de goede afloop van het academiejaar.

PERSONEELSWEETJES

HUWELIJKEN

• Jens MAGGEN, faculteit WET, met Jolien CHRISTENS	24/5/2017
• Nathalie LEYNEN, faculteit WET, met Raf CLAES	27/5/2017
• Gwendoline SOMERS, dienst OODI/DOW, met Tom GORISSEN	24/6/2017
• Jeroen DRIJKONINGEN, imo-imomec, met Sanne MERCKEN	1/7/2017
• Hilde VANDERHEYDEN, kredietcel CAD, met Dirk MELLEBECK	1/7/2017
• Stef KEUNEN, faculteit REC, met Fieke WAUTERS	14/7/2017

GEBOORTES

• Louise, dochtertje van Maarten CORTEN, faculteit BEW	14/4/2017
• Jasmien, dochtertje van Sarah VERCRUYSE, faculteit WET	14/4/2017
• Lize, dochtertje van An VOETS, BIOMED	29/4/2017
• Mats, zoontje van Laurien STUVERS, faculteit BEW	3/5/2017
• Mathieu, zoontje van Kris JANSSENS, faculteit GLW	8/5/2017
• Matthijs, zoontje van Marijke BRAEKEN, faculteit GLW	10/5/2017
• Edoardo, zoontje van Daniele PEPE, faculteit WET	13/5/2017
• Noah, zoontje van Ilse VAN DAMME, dienst DOC	14/5/2017
• Rik, zoontje van Lotte JANSSENS, BIOMED	7/6/2017
• Luisa, dochtertje van Robert MALINA, CMK	9/6/2017
• Mathias, zoontje van Bram VANDOREN, faculteit IIV	11/6/2017
• Fem, dochtertje van Lisa HERMANS, CenStat	18/6/2017
• Ellis, kindje van Glenn CICH, IMOB	10/7/2017
• Oliver Luc, zoontje van Katrien WITTERS, CMK	20/7/2017
• Liene, dochtertje van Edith DONDEERS, IMOB	25/7/2017
• Max, zoontje van Nele WITTERS, CMK	28/7/2017
• Simon, zoontje van Annelies STOCKMANS, dienst DOC	31/7/2017
• Pilou, zoontje van Sofie FAVOREEL, faculteit GLW	11/8/2017
• Lars, zoontje van Esmee BIJNENS, CMK	14/8/2017

JUBILARISSEN (JULI-AUGUSTUS-SEPTEMBER)

25 jaar dienst

Frank VANDENABEELE, BIOMED	in dienst sinds 1/9/1992
Kathleen UNGRICHT, faculteit GLW	in dienst sinds 21/9/1992

30 jaar dienst

Johan MATHIJS, BIOMED	in dienst sinds 3/8/1987
Karin CONINX, vicerector Onderwijs	in dienst sinds 1/9/1987
Ghislain HOUBEN, faculteit BEW	in dienst sinds 1/9/1987
Frank VAN REETH, EDM	in dienst sinds 16/9/1987
Hilde PELLAERS, imo-imomec	in dienst sinds 23/9/1987

35 jaar dienst

Marleen THEUNISSEN, faculteit BEW	in dienst sinds 1/9/1982
-----------------------------------	--------------------------

**Zijn wij iemand vergeten?
Graag een seintje aan de Personeelsdienst!**

Het laatste nieuws rond geboortes, huwelijken en pensioneringen vind je op
www.uhasselt.be/intranet.

2FABIOLA ZET VLUP-BARBECUE IN VUUR EN VLAM

Een klassieker op de VLUP-agenda, zo einde juni: de personeelsbarbecue. De weergoden waren de UHasselt gunstig gezind, dus meer dan 600 collega's kwamen op 30 juni mee grillen. En dansen, want Britt Loos en Ine Hermans (dienst Rectoraat) waren erin geslaagd om (een voorsmaakje van) de *Foutste Party* van Q-Music – met een optreden van 2Fabiola – naar Diepenbeek te halen. *Lift U Up*, iemand?

BBQ WORKSHOP

Nóg meer barbecue, maar dan wat rustiger: op 6 juni gaf Mario Holtzem een heuse masterclass. Hoe grill je vis en vlees nu tot absolute perfectie? En wat moet je doen om die salade en sauzen nu dat tikkeltje beter te maken? Collega's kregen het allemaal te horen vooraleer ze aan tafel mochten schuiven.

PLEZIER HIER

Droomvlucht, Baron 1898, Piranha, Python, Fata Morgana, Vliegende Hollander, Carnaval Festival... Aan pret geen gebrek in de Efteling, dat onlangs nog een nieuwe attractie (Symbolica) opende. De hoogste tijd voor een bezoekje dus, zo dacht de VLUP. Eind augustus trok dan ook een bus collega's inclusief kroost richting Kaatsheuvel. De ideale afsluiter van de zomer...

VLUP MET ONS MEE!

WORDT VERWACHT

19 september-12 december	Pilates
26 september-12 december	Zumba
28 september-1 oktober	VLUP-Reis Berlijn
4 oktober 2017	Recycleworkshop
27 oktober 2017	VLUP-Quiz
19 november 2017	Sinterklaasfeest
26 november en 2 december 2017	Bezoek Sintpaleis
November/december 2017	Daguitstap Luik + bezoek kerstmarkt
Voorjaar 2018	Reis Disneyland Parijs

IDEEËNBUS

Heb je ook nog een idee, laat het ons dan weten via onze ideeënbbox!

Met pensioen, maar nog steeds geïnteresseerd in onze VLUP-activiteiten? Stuur dan een mailtje naar esther.stevens@uhasselt.be en je krijgt alle uitnodigingen in je mailbox!

Voor een overzicht van alle activiteiten, updates en inschrijvingen kan je terecht op www.uhasselt.be/VLUP.

OP DE VLOER BIJ OODI

“WIJ ZEGGEN NOOIT: *JE MOET.* WÉL: *JE KAN*”

UHasselt is een bonte verzameling letterwoorden – denk alleen al maar aan DOW, DCM, SEE, CMK, EDM... Een goed jaar geleden kwam daar ook 'OODI' (*Onderwijsontwikkeling, Diversiteit, Innovatie*) bij. Maar wie of wat zit er achter die vier letters?

Eerst even over die naam – OODI. “Daar is erg goed over nagedacht”, zeggen Cynthia De Bruycker en Monique Maelstaf. Tot 1 augustus coördineerden en coachten ze de dienst in duo, intussen geniet Monique van haar pensioen (volgestouwd met vrijwilligerswerk). *(Al lachend)* “Dat óók de hond van Garfield Odie heet – anders geschreven, weliswaar – is een leuk bijverschijnsel, maar ook louter toeval.”

Met de legendarisch slome striphond hebben de OODI-collega's inderdaad niets te maken. “Als je ons vraagt wat OODI doét, dan is het antwoord vrij eenvoudig: wij bieden opleidingen onderwijs-ondersteuning. Bijvoorbeeld bij het opstellen van hun nieuw curriculum. Maar we zorgen ook voor de vertaalslag van het Onderwijs-beleidsplan. Denk aan de *employability skills*: wij bieden advies over hoe je die kan integreren in de opleiding”, legt Cynthia uit. “Elk teamlid heeft een paar opleidingen onder zijn of haar hoede – zo zitten architectuur en interieurarchitectuur bij mij. Chemie, fysica en statistiek, bijvoorbeeld, kunnen dan weer rekenen op de hulp van Evelien *(Caron, red.)*. En Annick *(Hayen, red.)* staat de opleidingen mobiliteitswetenschappen, TEW, handelsingenieur en handelsingenieur in de beleidsinformatica met raad en daad bij.”

Van links naar rechts: Bie Nielandt, Gwendoline Somers, Annick Hayen,

De dienst is piepjong (althans in haar *huidige* vorm) – een goed jaar oud. Monique: “Zeker sinds de invoering van het kwartielensysteem zie je dat opleidingen behoefte hebben aan advies. Want een curriculum in zulke kwartielen bouwen, is niet zomaar wat knippen en plakken. Als – niet-stemgerechtigd – lid van de OMT's (*onderwijsmanagementteam, red.*) van onze opleidingen nemen we deel aan de discussies, adviseren we én leveren we inspiratie. Zo was ik betrokken bij de opmaak van het nieuwe curriculum geneeskunde. Ik ben onder meer in het buitenland gaan kijken hoe uniëts daar de opleiding hebben gevormd. De beste voorbeelden en ideeën heb ik dan

Wendy Schouteden, Evelien Caron, Lotte De Mol, Cynthia De Bruycker en Tom Ooms. Monique Maelstaf (intussen met pensioen) ontbreekt op de foto.

teruggekoppeld aan de OMTleden. De bedoeling is niet noodzakelijk om die dan te kopiëren, maar om te kijken wat haalbaar is. Maar: als OODI zeggen wij nooit *je moet*. Wél: *je kan*."

BLACKBOARD

Tom Ooms knikt wanneer wij hem die wijsheid voorleggen. "Uiteindelijk is de belangrijkste vraag: *wat wil de opleiding zélf*", zegt hij. Net daarin schuilt wat hem betreft ook het leuke aan de job. "Eerst moet je goed luisteren naar wat de opleiding vraagt én bedoelt. Daarna kan je gaan uitpluizen wat zoal de mogelijkheden zijn."

Momenteel heeft hij de handen vol met het nieuwe curriculum industrieel ingenieur, dat tegen september 2018 op punt moet staan. "Op termijn zal ik me vooral op technologische onderwijsvernieuwing focussen. Daarbij gaat het onder meer om het beter inzetten van *Blackboard*, waardoor studenten los van plaats en tijd kunnen leren." Maar waar haalt Tom al zijn inspiratie om de OMTcollega's van industrieel ingenieur op weg te helpen? Google? "Neen", lacht hij. "Voor die nieuwe *Blackboard*-versie ben ik gaan kijken bij andere universiteiten. Leentjebuur spelen, zeg maar." ►

RONDSTROOIEN

Op het moment van ons bezoek zit Wendy Schouteden (die onder andere ReKi, handelswetenschappen en Master of Management onder haar hoede heeft) met Lotte De Mol in een apart vergaderzaaltje, turend naar een laptop. Beiden zijn relatieve nieuwkomers aan de UHasselt: Wendy werkt hier bijna een jaar, Lotte anderhalf jaar. Hoe zouden ze hun rol eigenlijk zélf omschrijven? "Inspirator", klinkt het unisono. "Je strooit ideeën in het rond en je hoopt dan dat ze er iets van oppikken en er hun eigen ding mee doen", antwoordt Lotte – die naast wiskunde ook biologie en biomedische wetenschappen in haar pakket heeft. "Als het OMT aangeeft dat het ook daadwerkelijk iets had aan m'n advies, ben ik tevreden."

Wat 'hun' opleidingen zo interessant maakt? Wendy: "Revalidatiewetenschappen en kinesithérapie is praktijkgericht, je wordt opgeleid voor een beroep. Daar kan je een opleiding naar boetseren. Er zit ook een enthousiaste ploeg achter. Trouwens: door zo nauw betrokken te worden bij de opbouw ervan, heb ik nóg meer respect voor kinesitherapeuten gekregen."

"Ik vind het vooral leuk om uitgedaagd te worden. En wiskunde is een uitdaging. Als ik met de profen praat, merk ik ook hoeveel er in hun domein beweegt", zegt Lotte. "Wat deze job zó boeiend maakt, is de combinatie van het sociale en het inhoudelijke. Je moet samenwerken met mensen, hen proberen te overtuigen en nieuwe dingen opbouwen. Daarnaast moet je je verdiepen, waarvoor je weer *nieuwe* dingen leert."

En hoe zit het met hún inspiratie? Zijn ze niet panisch dat die ooit uitgeput raakt? Lotte schudt het hoofd. "Er zijn hier zó veel opleidingen. En die doen vaak andere dingen, dus je kan gaan stelen met je oren en ogen."

EXAMEN OP AFSTAND

Op het prikbord aan het bureau van Gwendoline Somers hangt een tekening (een cadeautje van stagiaire Julie) met studenten die via een computerscherm verbonden zijn met hun docent. Een creatieve knipoog naar het *Erasmus+* project waaraan Gwendoline sinds enkele maanden werkt. "Daarin bekijken we *of* en *hoe* we internationale studenten in hun thuisland of werkstudenten die in het buitenland zitten, online examens kunnen laten doen. Naast de UHasselt zijn er nog vier andere buitenlandse instellingen betrokken bij het project."

Samengewerkt wordt er ook met *ProctorExam*, dat online-examene-toezicht, via de webcam/camera, aanbiedt aan onderwijsinstellingen. "Wij willen vooral nagaan hoe vlot dat gaat, hoe studenten dat zélf ervaren, hoe hun identificatie nog beter kan en welke problemen er zoal rijzen. Om maar iets te noemen: om online je examens te kunnen invullen, heb je internetverbinding nodig. Die is in pakweg Congo niet zo sterk." Hoe Gwendoline bij dit project beland is? "Goeie vraag", lacht ze. "Toen vicerector Jean-Michel Rigo het project binnenhaalde, was ik veel met onderwijs technologie bezig. Ik had dus al wat expertise."

Gwendoline is één van de *anciens* binnen OODI. "Hiervóór deed ik trajectbegeleiding voor studenten, maar ik wilde iets meer doen

in het verlengde van m'n diploma als onderwijskundige. We zijn destijds bij OODI met twee begonnen: Monique en ik."

Naast het onderzoek rond 'examineren-op-afstand' biedt ze de rechtenopleiding nog ondersteuning rond onderwijsontwikkeling. "Rechten is een samenwerking met KU Leuven en Universiteit Maastricht. Je curriculum veranderen, bijvoorbeeld, kun je met andere woorden niet zomaar. Daarvoor is véél overleg nodig. Maar dat houdt het uitdagend."

DURVEN DOEN

Examens op afstand, het is niet eens het revolutionairste idee dat we hoorden tijdens ons bezoekje aan OODI. Zo was Monique Maelstaf vóór haar pensioen betrokken bij een proefproject waarin studenten geneeskunde... de examenvragen opstellen. "We coachen studenten en laten hen kijken naar de leerdoelen van het bewuste opleidingsonderdeel. Op die manier leren ze wat nu een goede vraag is en wat niet. En ze moeten telkens uitleggen waarom ze die vraag stellen. Een creatieve evaluatievorm, dus." En niet eens zo nieuw, zo zet ze ons weer met de voeten op de grond. "Enfin: wél nieuw aan de UHasselt, maar niet daarbuiten. (lacht) Toen ik zelf nog studeerde, heb ik ook al eens examenvragen mogen opstellen."

Is het eigenlijk moeilijk om vernieuwend te zijn? "Het conservatisme, het gangbare in onderwijs doorbreken, is een lastige klus", zegt Monique. "Maar aan de UHasselt hebben we het wél al gedaan. Zo hebben we heel hard ingezet op leerlijncoördinatoren die een cluster van opleidingsonderdelen bekijken en het overleg tussen de individuele docenten op gang trekken. We zijn dus afgestapt van het 'één-man-één-vak'-principe – waarop het kaderverdeelmodel vroeger gebaseerd was."

Nog een voorbeeld? Kijken naar de werklust van de *student* – en níét naar die van de docent. "Voor opleidingen die van de hogeschool kwamen, werd het kaderverdeelmodel berekend op basis

van het aantal uren contactonderwijs van de docent. Bij de hervorming van de opleidingen hebben we dat doorbroken door de docent te laten inschatten hoeveel tijd zijn studenten nodig hebben om te doen wat hij wil dat ze doen." Dat klinkt technisch, maar er hangt nog een belangrijke plus aan vast: op deze manier hebben docenten meer ruimte om aan de slag te gaan met nieuwe werkvormen en om nieuw materiaal te ontwikkelen. Cynthia: "En dan kunnen onze professionaliseringstrajecten weer enige inspiratie bieden. Die worden gecoördineerd door Bie (Nielandt, red.). Er is daarin onder meer aandacht voor nieuwe werkvormen, het opstellen van examenvragen, evalueren... Vooral als starter erg handig."

Dat ondersteunen en kijken naar de toekomst is misschien wat OODI nog het méést karakteriseert. "Bij OODI gaan we niet enkel in op de behoeften van de opleidingen, we creëren er ook *nieuwe*", beaamt Monique. "Als we níét naar de toekomst zouden kijken, zou de UHasselt op onderwijsgebied blijven stilstaan. En dat kan natuurlijk niet voor een universiteit die zich profileert met innovatief onderwijs. Dus: soms moet je dingen dúrvén doen."

WERK AAN DE WINKEL

Hebben ze al nagedacht over wat OODI nóg moet aanpakken? Cynthia: "Diversiteit is één van onze speerpunten. En dan gaat het niet zozeer om kansengroepen, maar om maximale talentontplooiing. Haast gepersonaliseerd onderwijs, waarbij een student bijvoorbeeld enkele verplichte vakken volgt en nog een verdiepingcurriculum naar eigen talenten kiest. Dit impliceert wél dat je onder meer je werkvormen en evaluaties moet gaan aanpassen."

"Op vlak van diversiteit is er nog véél mogelijk, ja", denkt Monique. (Richt zich tot Cynthia en knipoogt) "Goh, er is nog veel werk aan de winkel hè. Ik krijg haast spijt dat ik op pensioen ga..." ■

VIRGA JESSEFEESTEN

Er viel afgelopen zomer moeilijk naast te kijken: van 5 tot 20 augustus was Hasselt in de ban van de Virga Jessefeesten. En ook de UHasselt vierde mee. Campus Hasselt fungeerde niet enkel als ontmoetingsplek voor genodigden, groepen en pers, maar was ook gastheer voor zes lezingen (waaronder eentje rond 'hoop en gerechtigheid in de wetgeving', door prof. Eric Lanckswert) én een foto-expo (met werk van studenten en personeel van UHasselt, PXL en UCLL). Aan de Oude Gevangenis prijkte een groenmuur, op de Grote Markt viel een Virga Jesse-ontmoetingsplek – ontworpen door studenten interieurarchitectuur – te bewonderen. Prof. Patrick Reygel stelde dan weer zijn expertise ter beschikking voor het erfgoedtheater in het Jenevermuseum en de pop-uptentoonstelling rond de baanbrekende inentingstechniek van Louis Willems. En om het helemaal af te maken, gingen UHasselt-collega's ook op 'rottentocht'.

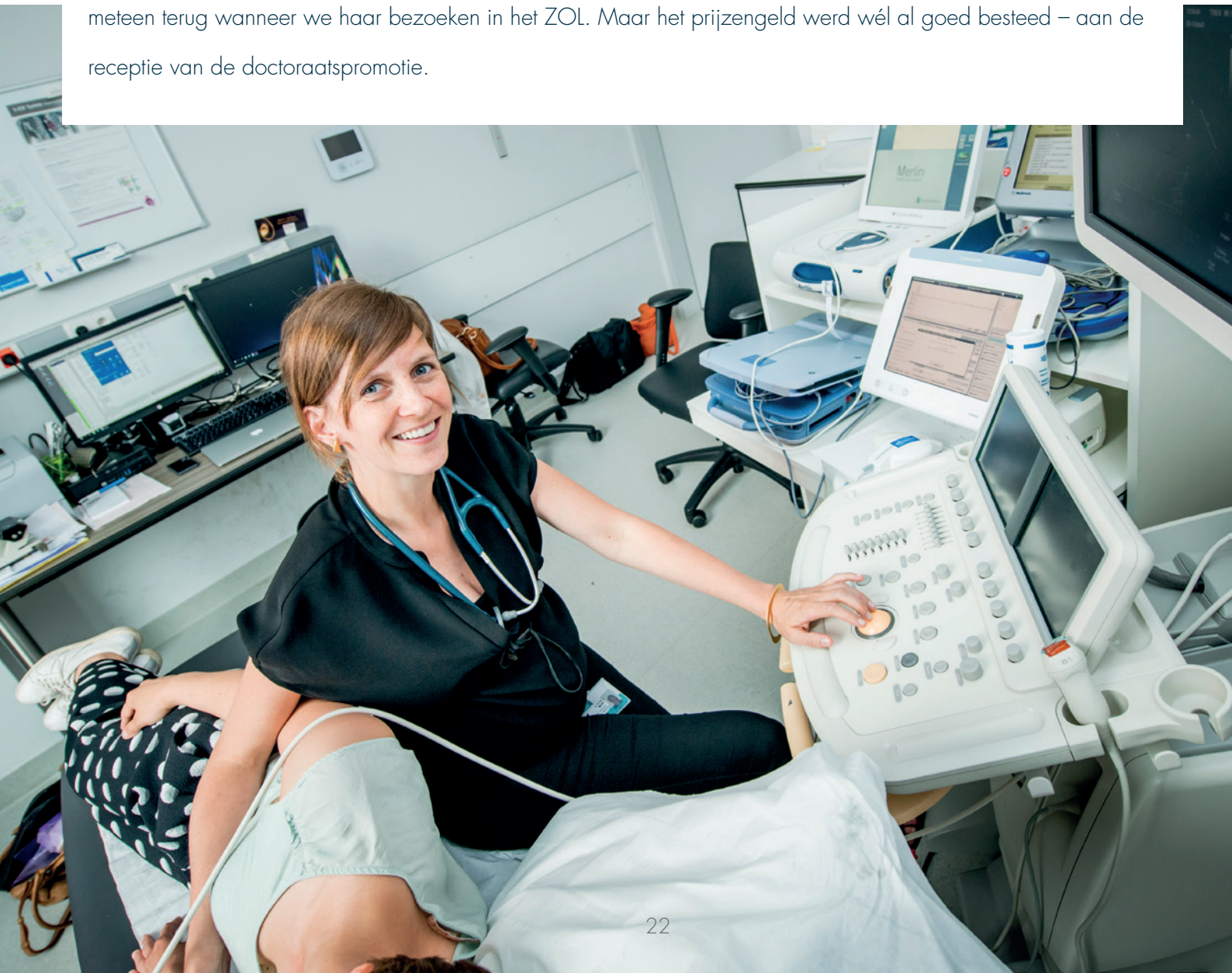

PETRA NIJST (LCRP) WINT YOUNG INVESTIGATOR AWARD

“PRIJZENGELD GING NAAR DE RECEPTIE VOOR MIJN DOCTORAATSPROMOTIE”

Geen beter gevoel dan je doctoraatsstudie met succes afleggen. Tenzij je er, net zoals Petra Nijst (LCRP), óók nog eens een internationale prijs (de *Young Investigator Award*) mee scoort, natuurlijk. De oorkonde vinden we niet meteen terug wanneer we haar bezoeken in het ZOL. Maar het prijzengeld werd wél al goed besteed – aan de receptie van de doctoraatspromotie.

Het **Limburg Clinical Research Program** is een samenwerkingsverband tussen UHasselt, Ziekenhuis Oost-Limburg (ZOL, Genk) en Jessa Ziekenhuis (Hasselt) dat mede gefinancierd wordt vanuit de Stichting Limburg Sterk Merk (LSM), Provincie Limburg en de Vlaamse Overheid in het kader van SALK.

Voor haar doctoraatsonderzoek onderzocht Petra Nijst, onder andere, hoe het komt dat sommige hartpatiënten te kampen krijgen met vocht- en zoutproblemen, terwijl andere patiënten daar geen last van hebben. "Bij hartfalen is het vaak zo dat mensen in het ziekenhuis worden opgenomen met dikke benen of kortademigheid. Dat komt meestal door vocht in de weefsels, dus vragen we hen om een zoutarm dieet te volgen – maar dat is niet zo evident", legt Petra uit. "Sommige mensen volgen dat heel strikt: als ze één dag zondigen, dan komen ze meteen een kilo bij en moeten ze plaspilletjes nemen. Maar bij andere patiënten staat het zoutvat nog steeds op tafel en zijn er géén klachten. Voor dat verschil is – voorlopig – geen wetenschappelijke verklaring."

Hoe ben je bij het Limburg Clinical Research Program (LCRP) terechtgekomen?

Ik volgde mijn opleiding geneeskunde aan de KU Leuven en in mijn tweede jaar als assistent interne geneeskunde deden enkele collega's onderzoek in het ZOL. Ik hoorde dat er hier veel mogelijkheden waren wat betreft klinisch onderzoek. Via professor Wilfried Mullens ben ik dan uiteindelijk een onderzoek gestart.

Dat onderzoek leverde jou de Young Investigator Award op. Dat had je vast niet verwacht...

Totaal niet, inderdaad. Elk jaar bezoeken we het congres van de *European Heart Failure Society*, mijn onderzoek werd geselecteerd voor de award. Dat op zich vond ik al een hele eer. Wat hartfalen betreft, is er al heel veel onderzoek gedaan naar biomarkers – niet altijd met de resultaten waarop we hoopten. In mijn onderzoek ging het *niet* over biomarkers, waardoor de jury misschien gedacht heeft: *Dat is eens iets anders*. Wie zal het zeggen?

Wat drijft onderzoekers om deel te nemen aan zo'n competitie?

Als je onderzoek doet, zit je veel achter je bureau en krijg je van weinig mensen feedback. Zo'n competitie biedt jou de kans om je onderzoek met zoveel mogelijk mensen te delen. Dat zorgt er dan weer voor dat je erover kan babbelen met mensen *buiten* je ziekenhuis of met mensen met dezelfde interesses of expertise.

UPS AND DOWNS

Er werkten heel wat patiënten mee aan je studie...

Klopt, hoewel het voor proefpersonen soms moeilijk te bevatten is wat het resultaat ervan is. Want je hebt om te beginnen het nut van de studie – onderzoek dat op termijn de algemene hartfalenpopulatie helpt, wat voor hen nogal abstract is. En dan is er nog het feit dat een studie een onmiddellijk effect kan hebben op *hun* hartkwaal.

Hoe reageerden ze?

De patiënten in het ZOL zijn fantastisch. Heel veel mensen zijn bereid om mee te doen aan een onderzoek, onder andere omdat ze zo tevreden zijn over de behandeling en begeleiding hier. Het verbaasde me dat de proefpersonen zo behulpzaam, geïnteresseerd en dankbaar zijn – zelfs als ze veel tijd en energie in een onderzoek moeten steken.

Je onderzoek liep dus van een leien dakje...

(Lacht) Eerder met *ups* en *downs*. Er bestaat een cartoon met een tijdlijn waarop je ziet hoe een PhD-studie verloopt en dat geeft exact weer hoe ik dat ervaren heb...

Hoe dan?

Het eerste jaar spendeer je veel tijd voor je computer – ik miste het ziekenhuis en het werken met patiënten heel erg. Zo'n doctoraatsonderzoek strekt zich bovendien uit over vier jaar, maar je moet dat toch snel concreet kunnen maken en plannen. Ik vond het heel leuk dat ze me in het ZOL m'n plan hebben laten trekken. Ik heb veel geleerd uit de wetenschap en de projecten, maar net zo goed uit al dat regelen en managen.

CHIROVRIENDEN

Waar hoop je dat je onderzoek toe zal leiden?

Hoewel we de laatste jaren veel te weten zijn gekomen over hartfalen, weten we lang nog niet alles. Ik hoop dat ik iets kan aanreiken waardoor we dit beter kunnen doorgronden én waarmee we hartfalen wat meer *out of the box* durven benaderen.

Hoe reageerde je omgeving trouwens op de prijs?

Ik was erg onder de indruk van de reacties. Niet alleen omdat er al zo snel – ik zat nog in Parijs – berichtjes en mailtjes binnenkwamen met felicitaties. Maar ook omdat het nieuws zó veel mensen heeft bereikt: chirovrienden van tien jaar geleden, kennissen van m'n mama... Bleek dat er op de Facebookpagina van het ZOL een bericht was verschenen – met heel veel *likes* en reacties.

Wat brengt je toekomst?

Eerst volgen er nog twee jaar als assistent, onder andere in het opleidingscentrum in Leuven. Een deel van mijn job zou ik nog graag aan research besteden, maar bovenal zou ik graag weer met patiënten werken. En als ik ooit de kans krijg, wil ik nog een buitenlandse ervaring meepikken.

Heb je al concrete plannen?

Ik heb een gezin, dus ook aan zo'n buitenlands avontuur zijn heel wat voorwaarden verbonden. Het moet een goede opleiding zijn, met een meerwaarde voor het centrum waar ik later zal werken en in een omgeving waar mijn kinderen en man zich thuis kunnen voelen en gelukkig kunnen zijn. *(Lacht)* Het is geen Erasmus-uitwisseling meer. ■

MARC GERAERTS (IMOB), HET BREIN ACHTER DE RIJSIMULATOR

“RECHTE LIJNEN? DA’S ARTIFICIEEL”

Marc Geraerts is bij IMOB een beetje een vreemde eend in de bijt: ingenieur – de enige met een technische achtergrond – in een zee vol economen, sociologen en gedragspsychologen. “Het duurt soms even vooraleer we elkaar precies begrijpen”, lacht hij.

V

óór Marc aan de UHasselt begon, werkte hij op de Ford-testbaan in Lommel. “Daar testte ik auto’s – ook in extreme omstandigheden – om ze daarna te *tunen* wat betreft wegligging en rijcomfort. Interessante job. En de opleidingen die daarbij kwamen kijken – zoals leren rijden op een bevroren meer, in Noorwegen – konden tellen.” Maar geloof het of niet: ook dát word je na achttien jaar beu, lacht Marc. Via een omweg in de IT-sector, kwam hij aan de universiteit terecht. “Destijds was er een vacature voor een IT-job. Intussen ben ik fulltime bezig met de rijsimulator. Ik heb een job gevonden waarin al m’n interesses samenkomen: elektronica, mechanica, IT en elementen uit de gamewereld. Heel afwisselend en me op het lijf geschreven, maar soms ook stresserend...”

Stresserend, op welke manier?

Als je met techniek en software werkt, dan moet alles kloppen – tot in de kleinste details. Zelfs wanneer het product voor 99% in orde is, kan je toch geen werkend resultaat tonen. Daar anticipeer je natuurlijk op door een uitgebreide testfase te voorzien. *(Lacht)* Ik ga er ondertussen van uit dat het per definitie foutloopt. Als alles van de eerste keer werkt, is dat eerder een verrassing.

Wat doe je concreet?

Ik werk aan de hardware van de rijsimulator, zoals de (projectie)schermen en de bedieningselementen *(het stuur en de pedalen, red.)*. En ik neem de software voor mijn rekening: het ontwerpen van virtuele werelden en de bijhorende scenario’s. Ik verwerk ook de data van de tests in de rijsimulator. Het afnemen van de testen gebeurt door de onderzoekers zelf.

ONDER DE MOTORKAP

Intussen is rond de rijsimulator de spin-off DriveSimSolutions ontstaan...

Klopt. Vroeger werkten we voor de rijsimulator samen met een externe partner. Tot Tom Brijs vroeg of we bepaalde dingen niet zélf konden doen. Toen ben ik beginnen te bouwen. Zo hebben we voor de simulator onder andere een Ford Mondeo omgebouwd. En we nemen ook de projectie voor onze rekening – zowel het bouwen van de projectieschermen als de *warping* van de projectie. Dankzij die kennis en ervaring kunnen we nu rijsimulatoren bouwen voor klanten.

Je spendeert je tijd aan je bureau én onder de motorkap, dus?

En in het veld. Voor een Europees project installeerde ik onlangs camera’s op kruispunten in Warschau en Barcelona. Met die camerabeelden registreren we het aantal bijna-ongevallen, om gevaarlijke kruispunten te identificeren zonder te moeten wachten op de ongevallenstatistieken. Bij die camera’s hoort de nodige stroomvoorziening. Ze moeten ook bestand zijn tegen allerlei weersomstandigheden en vandalisme.

Hoe zie je de toekomst van de rijsimulator?

Ik denk dat we op termijn zullen evolueren naar het simuleren van situaties met zelfrijdende auto’s. Vooral de overgangsperiode, waarbij er zowel zelfrijdende als gewone auto’s op de weg zijn, zal voor ons interessant zijn. Zolang er mens-voertuig-interactie is, zal er een simulator nodig zijn. Zo deden we onlangs een softwaretest met betrekking tot *cruise control* en *lane keeping*. En op vraag van een autofabrikant hebben we ►

WIE IS MARC GERAERTS?

- Geboren in 1968.
- Woont in Hasselt.
- Studeerde industriële wetenschappen - elektromechanica aan de KHLim (UCLL).
- Werkt sinds 2010 aan UHasselt.
- In zijn vrije tijd houdt hij van fitness, gezonde voeding, verbouwen en is hij dronepiloot.

hun *pedestrian detection* systeem – waarbij een auto een voetganger detecteert – geoptimaliseerd.

Hoe test je nu zoiets?

Terwijl een testpersoon een route aflegt in de rijnsimulator, moet hij af en toe cijfers aflezen van een blad op de passagiersstoel. Op datzelfde moment komt er een voetganger de weg op. Op basis van het gedrag van de bestuurders, hebben we die detectie verfijnd. De bedoeling is natuurlijk dat de auto remt zodra er een voetganger de weg opkomt. Maar als die software te vaak en te snel reageert, dan is het geen meerwaarde meer voor de bestuurder. Een mooie case voor de rijnsimulator.

REMSPOREN

Gelukkig voor jullie is de auto vandaag nog niet weg te denken...

Inderdaad, want ook op vlak van de rijopleiding zien we mogelijkheden. Rijinstructeurs kosten veel geld, maar we moeten rijnscholen ervan kunnen overtuigen om te investeren in een rijnsimulator. Die simulator moet natuurlijk *an sich* kunnen werken, want als er altijd een rijinstructeur langs moet staan, is dat geen interessant alternatief. Toch zijn er manieren om in een klaslokaal mensen met een single monitor-model aan het rijden te

zetten. De grootste uitdaging is om de simulator te verkopen. *(Lacht)* Gelukkig buigt Tom zich over die kant van de zaak.

Kijk je zelf eigenlijk met een andere blik naar verkeerssituaties?

Ik heb niet echt last van beroepsmisvorming. Ik zal eerder letten op de details van de weg, om zo mijn virtuele werelden realistischer te maken. Bij een tekening van een fietspad, bijvoorbeeld, heb ik de textuur gebaseerd op een foto van het fietspad op de campus. Tekeningen waarbij alle lijnen recht zijn, komen heel artificieel over. Het zijn de onregelmatigheden – zoals remsporen, vuile randen van verkeersborden of de verwerking van gebouwen – die het realistisch maken. Dat is belangrijk voor het inlevingsvermogen van onze testpersonen.

Aan welk project heb je de mooiste herinneringen?

Er zijn veel projecten. *Moving Forward* – waarbij weggebruikers aan de hand van een app gevaarlijke punten in kaart brengen – is er zo een. Het is ontwikkeld in de beginjaren van de smartphone, er was in huis nog niet veel IT-ervaring. Toch hebben we een werkend product afgeleverd waaraan heel wat scholen hebben meegewerkt. En dan is er nog de rijnsimulator, natuurlijk. Ik heb mensen intern moeten overtuigen van m'n kunnen, maar kijk eens waar we vandaag staan... ■

GEBOUW D (BLOK E)

'TRANSMID'

FREDERIK DE WILDE (2016)

Op campussen Diepenbeek en Hasselt staan/hangen/licgen tientallen kunstwerken, elk met een eigen geschiedenis en symboliek. *Nu weet je het!* zoomt elke editie in op één kunstwerk.

'TransMID' – dat op het eerste zicht doet denken aan een virus – is een kunstwerk gebaseerd op een dataset van sociale contactgegevens die gebruikt worden om de verspreiding van infectieziekten te modelleren. Prof. dr. Niel Hens zorgde voor de dataset en de bijhorende legende. Kunstenaar Frederik De Wilde maakte er deze interpretatie van. Niel en Frederik ont-

moetten elkaar via de Jonge Academie. Daar ontstond het idee om het onderzoek dat gebeurde in het kader van de ERC-beurs TransMID, via een kunstwerk, bekender te maken bij het grote publiek. Later volgen wellicht nog kunstwerken rond hetzelfde project.

KOENRAAD VAN CLEEMPOEL (ARK), EEN SEMESTER RUBENS LEERSTOEL
PROFESSOR AAN DE UNIVERSITY OF CALIFORNIA

“BERKELEY IS HAAST EEN UTOPIE”

In januari trok Koenraad Van Cleempoel (ARK) voor vijf maanden naar Berkeley (in San Francisco), waar hij de Peter Paul Rubens Leerstoel bezette. Een semester lang werken tussen al die *brains* en Birkenstocks leverde hem tonnen inspiratie én belangrijke lessen op...

Berkeley is de oudste campus van de University of California – en de beruchtste. Tijdens de Vietnamoorlog was het een bolwerk van links protest, het walhalla van de hippiebeweging, een laboratorium van vrije meningsuiting. Toen Koenraad Van Cleempoel er begin dit jaar neerstreek, deed de campus dat progressieve, geëngageerde, ietwat dwarse imago alle eer aan – met luid protest tegen de komst van *Alt Right* boegbeeld Milo Yiannopoulos. “(Lachje) Ik zat in de bibliotheek toen we in *lockdown* gingen. We hoorden de helikopters boven de campus cirkelen. Na een uurtje mochten we weer naar buiten.”

Door UC Berkeley werd je aangekondigd als “één van de grootste experten ter wereld op het vlak van Vlaamse wetenschappelijke instrumenten in de renaissance”. Hoe zit dat?

Mijn expertise is de combinatie van kunst en wetenschap in de zestiende eeuw. Vooral toegepaste wiskunde in de astronomie interesseert me. In de zestiende eeuw gebruikten ze veel instrumenten om de sterrenhemel te observeren en horoscopen te maken – astrologie en astronomie waren nog niet gescheiden. Sterrenkunde maakte toen ook deel uit van het curriculum geneeskunde. In Leuven had je een belangrijk

centrum voor geneeskunde en daar waren dus ook belangrijke sterrenkundigen. Vlaanderen was destijds een zwaartepunt, een navel op vlak van kennis, onderzoek en materiaalbeheersing.

Waar zit die fascinatie voor kunst en wetenschap exact in?

Wat ik mooi vond – en vind – is de combinatie van de materiaalbeheersing en intellectuele kennis. Vandaag hebben we dat volgens mij een beetje verloren. Wij zijn aan universiteiten bezig met de geest, maar veel minder met de handen. In de zestiende eeuw kwamen handen en geest nog sterk samen. Ik vergelijk die periode weleens met Silicon Valley nu: daar heb je ook veel kennis en fundamenteel onderzoek, maar dan wel gekoppeld aan het maken van producten.

Is er een instrument dat jou het meest intrigeert?

Tijdens een museumbezoek in Madrid – in 1989, ik was er toen op Erasmus – werd mijn aandacht getrokken door een astrolabium, met allerlei schalen, projecties van hemel en aarde en andere details. Zulke instrumenten zijn gemaakt van een al even prachtig materiaal: messing – doorgaans gebruikt voor het vervaardigen van kelken en kandelaars. Als je naar zo’n astrolabium kijkt, voel je haast dat er véél kennis in zit – maar je begrijpt het niet goed... ►

MERCATOR

Wat was je concrete opdracht voor de Rubens Leerstoel?

Ik moest één publieke lezing geven én een seminarie, het mijne heette *Materialised Knowledge*. Elke donderdag kwamen vier studenten naar mijn spreekkamer – die overigens een fraai zicht op de baai en Golden Gate bood. Ze moesten een aantal teksten lezen en dan bespraken we die tijdens onze sessies. De studenten stelden vragen, spraken over de tegenstellingen die ze zagen, de verbanden die ze wilden leggen...

Wat voor studenten waren dat zoal?

Om je een idee te geven: minder dan tien procent die Berkeley wil binnenraken, slaagt daarin. Je zit dus met topstudenten: ontzettend gemotiveerd, schrandere en érg nieuwsgierig. Ze zijn niet pedant, maar willen alles uit je nemen. *(lacht)* Ze zijn blij dat je er bent.

Heb jij ook iets van je studenten geleerd?

Absoluut. Ze hebben me – impliciet – gedwongen om m'n ideeën scherper te verwoorden en nauwkeuriger te zijn. De studenten in mijn seminarie zochten vooral naar wat interessant was voor *henzelf*. Zo was er een Indiase jongen, enorm goed in wiskunde. Hij had de zestiende-eeuwse bronnen geraadpleegd en zat met vragen over wat ze daar nu precies bedoelden met die berekeningen. Tja, dan moet je dus gaan zoeken naar antwoorden.

En wat was hét moeilijkste?

Als je studenten elk een andere achtergrond hebben, is het niet evident om een gemeenschappelijk kader te creëren.

Maar ze zijn zó snel mee, dat dat niet lang op zich heeft laten wachten. Het meest confronterende was misschien dat je daar als docent in een minder comfortabele positie zit. In Europa behoren Vesalius en Mercator haast tot het collectieve erfgoed. Maar in Berkeley is Europa fysiek én psychologisch ver weg. Je moet dus aan je publiek écht gaan uitleggen waarom je onderzoeksgebied nu zo interessant is. Een enorme intellectuele uitdaging.

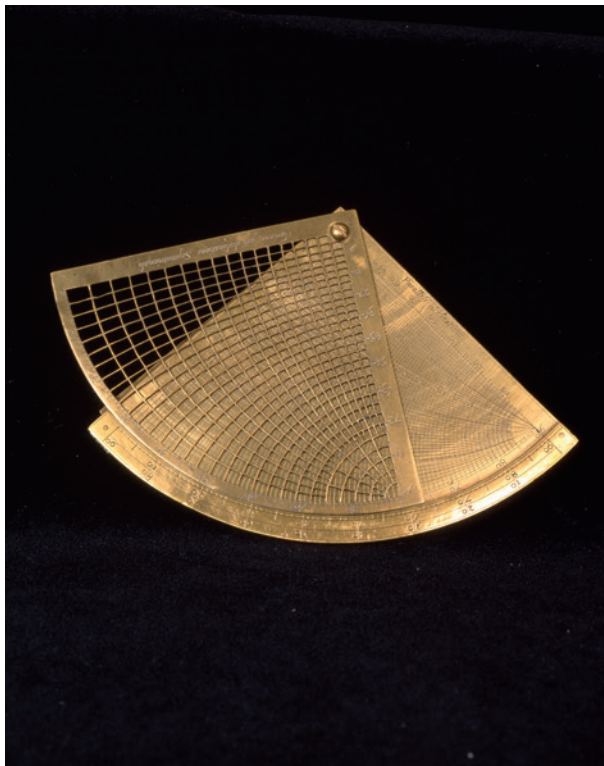
Hoe viel de publieke lezing mee? Is dat anders dan hier?

Als spreker word je op de weegschaal gelegd. Mensen willen kijken welk vlees ze in de kuip hebben en willen weten of je verhaal wel sterk genoeg is. Ze zitten ook niet te wachten op een klassieke lezing die je bij wijze van spreken ook in boeken vindt. Da's nog zo'n ding dat ik geleerd heb: ik ging vroeger heel beschrijvend met m'n onderzoek om, maar aan Berkeley word je verondersteld om te reflecteren en te associëren. In een lezing moet je je eigen visie op de dingen geven – op een aantrekkelijke manier dan nog. Die mensen betalen 20.000 dollar per jaar en willen waar voor hun geld.

BIRKENSTOCKS

Wat viel je nu het meest op in Berkeley?

Naast de open, informele, ontspannen sfeer – waarin mensen naar de campus fietsen, skaten en rolschaatsen en gewoon T-shirts, jeans en Birkenstocks dragen – viel het me op hoezeer je in een soort utopie werkt. Je ziet hoe het zou kunnen zijn – een plek waar je als mens boven jezelf kan uitstijgen. Tegelijkertijd is Berkeley niet afgeschermd. De campus ligt pal in de stad en de armoede die je in San Francisco hebt, wordt

niet buitengehouden. Zo tref je op Berkeley daklozen aan, zelfs tot in de bibliotheek. In die eerste weken was dat best confronterend.

Vergelijken met de UHasselt, is dat überhaupt mogelijk?

Anders dan de Ivy League-universiteiten – zoals Harvard, Princeton en Yale – is Berkeley een publieke unief. Daar zijn ze ook trots op. Ze ademen de idee van een *civic university* helemaal uit. Het is geen toeval dat de burger- en protestbewegingen in de jaren zestig dáár begonnen zijn.

Wat neem je mee uit Berkeley?

Om te beginnen: Berkeley is relatief klein, makkelijk te voet te doorkruisen in twintig minuutjes. Heel vergelijkbaar met campus Diepenbeek, eigenlijk. Ze hebben er een omgeving gecreëerd met een juiste harmonie: veel groen, piekfijn uitziende gebouwen, bankjes waar mensen elkaar spontaan ontmoeten... In Diepenbeek is dat ook mogelijk. Een andere boodschap die ik meeneem is deze: Martha Nussbaum droeg de UHasselt vorig jaar op om haar kleinschaligheid te gebruiken, om sneller te kunnen inspelen op maatschappelijke trends. Dat is helemaal juist. Een universiteit – zelfs een kleine – moet een basiswaaier van disciplines hebben om alle veranderingen het hoofd te kunnen bieden. Zéker in een samenleving – zoals de onze – waar je zit met toenemende armoede, migratie... Berkeley is enorm wendbaar, precies omdat je er allerlei profielen hebt.

SAMENWERKING

Je bent intussen drie maanden terug uit Californië. Zijn er nog contacten?

Ik heb in juni iemand van Berkeley op bezoek gehad die verantwoordelijk is voor het *European Studies*-programma. We hebben afgesproken om een samenwerking uit te bouwen tussen UHasselt en Berkeley. De bedoeling is dat postdoc'ers, proffen en doctorandi – uit alle faculteiten – naar Berkeley kunnen voor onderzoek. Dat moeten we nog concreet gaan uitwerken, maar het *Memory of Understanding* ligt er al.

Waarom zouden collega-onderzoekers de wereld in moeten, vind je?

Als je bezig bent met wetenschap is het delen van kennis essentieel. Onderzoek doen, is vragen stellen. En die worden verstandiger wanneer je referentiekader breder wordt. Als je gaat reizen, leer je andere mensen kennen die je onderzoekstopic op een ándere manier benaderen. Dus als je het geluk hebt, zoals ik had, om naar een topplek als Berkeley te gaan: doén. Ja, het is een topuniversiteit. Maar het zijn net zo goed mensen met uitdagingen, zoekend naar hun relevantie. Net als wij, hier. ■

RUBENS ALS AMBASSADEUR

Om de vijf jaar mag een Vlaamse universiteit een hoogleraar naar Berkeley sturen om er de Peter Paul Rubens Leerstoel te bezetten.

De Nederlanders waren ons voor in Californië. Meer dan 40 jaar geleden installeerde Berkeley al een leerstoel vernoemd naar prinses Beatrix. "De bedoeling was/is dat een Nederlandse hoogleraar in Berkeley de Nederlandse cultuur zou gaan uitdragen. Dat is ook het principe van de Peter Paul Rubens Leerstoel: een Vlaamse hoogleraar stelt er een aspect van de Vlaamse cultuur voor aan studenten", zegt Koenraad Van Cleempoel. Met Rubens op zich heeft dat weinig te maken. "Het gaat zéér breed. Met zijn wereldfaam is Rubens natuurlijk een ideale ambassadeur. Maar je moet géén Rubens-kenner zijn, wél eentje van de Vlaamse kunst."

VLIR

De Vlaamse universiteiten dragen om de vijf jaar een hoogleraar voor. "Zodra je naam begint te circuleren, moet je een syllabus opstellen. Daarin moet je in drie, vier bladzijden je onderzoeksvraag en de twaalf onderwerpen van je seminarie samenvatten." De beurs wordt voor een groot stuk gefinancierd door de VLIR. "Ook de UHasselt heeft financiering vrijgemaakt."

ROBIN BRUYNDONCKX (CENSTAT) ONTFERMT ZICH OVER ZWERFKATTEN

HELLO KITTY

Zomer, da's niet voor iederéén vakantie en op reis gaan. Robin Bruyndonckx, postdoc bij Censtat, is in haar vrije tijd veldwerker bij vzw *Zwerfkattin in nood*. Van half mei tot september is er een babyboom bij katten. "Dan krijgen we ook extra veel oproepen rond zwervkatten en kittens." En dus stelt Robin haar reisplannen uit tot in... de winter.

Twee jaar geleden verhuisden Robin en haar vriend Rob Cornelissen (*PhD-student fysica aan UHasselt, red.*) van Genk naar Berlingen. Op zoek naar een gemeenschappelijke hobby stootten ze op een oproep van vzw *Zwerfkattin in nood*. Vandaag zijn ze al twee jaar actief als veldwerker én als 'opvanggezin' voor zwervkatten.

Wat moeten jullie doen?

Als er een melding binnenkomt over een kat in onze buurt, worden Rob en ik verwittigd. Wij gaan dan ter plekke kijken wat er precies aan de hand is. Soms treffen we een gewonde kat aan en moeten we ons naar de dierenarts reppen. Of vinden we een nest kittens dat we onderbrengen bij een opvanggezin.

Hoe gaat zo'n reddingsactie concreet in z'n werk?

Ter plaatse vangen we de kat, maar da's niet altijd even gemakkelijk. We gebruiken daarvoor een vangkooi, met eten en drinken. Als de kat honger heeft, loopt ze daar binnen het half uur wel in. Zieke katten of kittens kan je meestal gewoon meenemen.

Wat gebeurt er nadat je de katten gevangen hebt?

Dan worden ze ondergebracht in een opvanggezin en worden ze verzorgd, gesteriliseerd, gevaccineerd, gechipt en gesocialiseerd – zo wennen ze aan mensen. Als ze klaar zijn voor adoptie, komen ze op de website van de vzw. Mensen die een kat willen adopteren, kunnen dan contact opnemen.

Jullie vangen thuis ook katten op...

Klopt. Na de eerste reddingsactie wilden ook Rob en ik opvanggezin worden. De kat die we hadden gevangen, kon nergens terecht en zou tien dagen bij ons verblijven. Toen we het diertje moesten afgeven, was dat niet makkelijk. (*Lacht*) Bij de volgende reddingsactie boden we aan om de kat mee naar huis te nemen.

TIEN KATTEN OP DE SOFA

Kan je je hobby makkelijk combineren met je job?

Het veldwerk doen we sowieso ná onze werkuren en in het weekend. Ik vind het heel leuk om met katten bezig te zijn, dus

EEN MELDING MAKEN VAN
ZWERFKATTEN, ZELF AAN
VELDWERK DOEN OF JE
KANDIDAAT STELLEN ALS
OPVANGGEZIN? MEER
INFORMATIE VIND JE OP
WWW.ZWERFKAT.COM.

als ik thuiskom, vind ik het niet erg om hen eten en aandacht te geven. Het is anders als je erg jonge kittens opvangt. Die moeten om de drie uur een fles melk krijgen. Dat kan alleen als je voltijs thuis bent of vijf weken verlof neemt. Maar dat is voor ons niet haalbaar...

Hoeveel katten nemen jullie onder jullie hoede?

(*Lacht*) Veel te veel... Sinds we gestart zijn als opvanggezin, hebben we er vijf geadopteerd omdat we ze écht niet meer konden laten gaan. Maar dáárvóór hadden we al twee katten, dus nu zijn er permanent zeven katten in huis. In het hoogseizoen kan dat nog oplopen met extra opvangkatten. Vandaag hebben we in totaal tien katten rondlopen. Ons huis is gelukkig ruim genoeg om ze allemaal een plekje te geven. Zo hebben we ondertussen al 45 katten een tijdelijke thuis gegeven.

Kan je gemakkelijk afscheid nemen als een opvangkat geadopteerd wordt?

De dag dat ze vertrekken, vind ik het moeilijkst. Ook al omdat het voor een bange kat heel akelig is om te verhuizen. Maar gelukkig – of helaas – komen er heel snel weer andere katten in de plaats.

Ook op en rond campus Diepenbeek leven zwervkatten...

De campus valt niet binnen ons actieterrein. Maar zowel Rob als ik werken hier, dus we kunnen de zwervkatten hier niet nege-

ren. Twee jaar geleden ontdekten we een poes met drie kittens en hebben we vangkooien gezet. Het duurde even vooraleer we ze te pakken hadden – er liepen andere dieren in of de kooien werden vernield... Mensen beseffen niet altijd dat we dat voor het welzijn van de katten doen. Hoewel de zwervkatten hier niet echt zichtbaar zijn, hebben we er ondertussen al zeker vijftien gevangen. Zolang we niet alle katten kunnen steriliseren, blijft het probleem groeien, natuurlijk...

ARDENNEN

Aan welke reddingsoperatie heb je de mooiste herinneringen?

De mooiste herinneringen heb je aan het zwaarste veldwerk. Zo zijn we eens naar een vakantiepark in de Ardennen gereden, waar we twee zieke zwervkatten moesten vangen. De ene hadden we vrij snel te pakken omdat ze verzwakt was door een aanrijding. De andere ontsnapte telkens uit de vangkooi. Uiteindelijk hebben we een constructie gemaakt met een hondenbench, waarmee we hem – met veel geduld – hebben kunnen vangen. Na zo'n lange rit dachten we er natuurlijk niet aan om zonder kat terug te keren...

Breekt je hart als dierenliefhebber bij het aantreffen van gewonde of verwaarloosde katten?

De moeilijkste situaties zijn die waarbij alle hulp te laat komt. We

hebben wel al wat meegemaakt. Katten met een halve staart, worden vol maden... Rob kan daar iets minder goed tegen dan ik. Ik heb de reflex om me over dat beestje te ontfermen. Ik herinner me een kat met een ontploft oogje – het hing los en etterde. Maar na een spoedoperatie is hij uitgegroeid tot een prachtige kat.

OPENGEBLOEID

Ben je zelf eigenlijk veranderd door het veldwerk?

Ik vind van wel. Vroeger was ik veel stiller en verlegen. Maar als er ergens een kat gered moet worden, moet je vaak mensen aanspreken of in de buurt zoeken naar materiaal. Sinds ik het veldwerk doe, ben ik vlotter in de omgang, ook op het werk.

Heb je ook iets geleerd over de mensen die je door het veldwerk ontmoet?

Ik heb geleerd om niet te snel een oordeel te vellen over mensen. Zo werden we ooit gewaarschuwd voor een oudere man die een gevaar zou zijn voor zwervkatten. Uiteindelijk moesten we bij hem gaan aankloppen, het beeld dat burens van hem hadden opgehangen, klopte niet. Hij was erg vriendelijk en behulpzaam...

Krijg je ook reacties van collega's?

Niet echt. *(Lacht)* Ik denk dat ze mij een crazy cat lady vinden. ■

SANNE POTARGENT (REC) DOET DOCTORAAT OVER DIERENRECHTEN

“IK STA NIET OP DE BARRICADEN”

Ze is pas in september 2016 aan haar doctoraatsonderzoek begonnen, maar Sanne Potargent (rechten) heeft in het publieke debat wél al van zich laten horen. In *De Standaard* brak ze onlangs nog een lans voor de grondwettelijke bescherming van dieren.

Naar aanleiding van wantoestanden in onder meer het slachthuis van Tielt ontspon zich in krantenkolommen een heftig debat over dierenrechten. “Dieren opnemen in de grondwet, impliceert niet automatisch: dieren rechten geven”, zegt Sanne Potargent. Je kan de zorg en het welzijn van dieren ook tot een grondwettelijk verankerde beleidsdoelstelling van de staat maken. Voor mijn doctoraat onderzoek ik *hoe* je dat zou kunnen doen en welke gevolgen dat zou hebben.”

Zijn er landen die dat al hebben opgenomen in hun grondwet?
In de Duitse en Luxemburgse grondwet heb je zo een bepaling. Daar verbindt de overheid er zich toe om in alles wat ze doet – wetten uitvaardigen bijvoorbeeld – óók rekening te houden met dieren. Denk maar aan wetten rond het transport van dieren. Daar gaat natuurlijk ook veel symboliek van uit. De redenering in Duitsland is dat je rekening moet houden met volgende generaties – dieren beschermen, is deel van dat grotere verhaal.

Dit onderwerp komt vast niet uit de lucht vallen. Wat heb jij met dit thema?

(Glimlacht) Ik heb dit zelf gekozen, ja. Ik houd van dieren en vind dat ze een grotere bescherming verdienen. Zelf ben ik ook een *vegan*: ik eet, drink of draag geen dierlijke producten. Dus geen vis, vlees, melk, leer, wol... Het verbaast mensen altijd wanneer ik dat vertel. Maar het is makkelijk – en sinds ik zo leef, voel ik me veel beter.

Ben je daar al lang mee bezig?

Op m’n vijftiende ben ik vegetariër geworden, zonder me er echt in te verdiepen. Later ben ik – op basis van ongefundeerd advies – terug wat vlees gaan eten, maar twee jaar geleden heb ik dat dan weer helemaal afgezworen. Sinds een jaar ben ik veganist. Dierenwelzijn laat me niet los. Ik ben er over blijven

lezen en opzoeken, heb docu’s bekeken... Zoals *Cowspiracy*, die nu op Netflix loopt.

En tot welke conclusie ben je gekomen, voor jezelf?

Ik ben er nóg meer van overtuigd geraakt dat er géén rationele reden is om dieren anders te behandelen dan mensen, zoals nu gebeurt. Als je kunt voelen en lijden, dan heb je belangen. En die moeten beschermd worden.

VALKUIL

Heeft je doctoraat een activistische inslag?

Nee. Ik besef héél goed dat het een potentiële valkuil is, maar ik *wil* en *moet* objectief blijven. Het blijft tenslotte juridisch onderzoek. Natuurlijk zit ik nog niet zo ver in het onderzoek, maar het valt me eigenlijk niet zo moeilijk. *(Lacht)* Ook al misschien omdat ik niet zo’n *barricaden-mens* ben.

Ben je drammerig, vind je?

Bij familie misschien wel, zéker toen ik jonger was. En onder vrienden laat ik weleens belangrijke feiten vallen waar de meeste mensen nooit bij stilstaan... Maar ik zal de discussie nooit zélf starten.

Wat heb je al moeten doen voor je doctoraat?

Momenteel focus ik me op de literatuurstudie. Ik moet ook wetgeving en uitspraken van rechtbanken uitpluizen. Een paar maanden geleden moest ik trouwens voor een workshop naar de universiteit van Leeds. Ik verbaásde me er oprecht over dat ik niet de enige was die bezig is met de juridische bescherming van dieren... ►

Maakt veldwerk in een slachthuis of dierenasiel ook deel uit van je onderzoek?

Op dit moment is dat niet het plan. Het lijkt me wel interessant, maar het zal bevestigen wat ik nu al denk.

Maakt dit doctoraat nu ook voortdurend door je hoofd?

Als je aan zo'n doctoraat werkt, ben je constant met dat onderwerp bezig. Ook in je vrije tijd. Maar het is fijn als je je passie in je werk kunt brengen. Gelukkig was het dus niet moeilijk om mijn promotor (*prof. dr. Jan Theunis, red.*) te overtuigen van dit onderwerp – zeker niet als je kijkt naar de maatschappelijke en actuele belangstelling voor het onderwerp en naar het feit dat dit in België nog niet-verkend terrein is.

PIJN VERMINDEREN

Wat hoop je te bereiken met je doctoraat?

Ik hoop dat ik finaal een mooi voorstel kan voorleggen rond de grondwettelijke bescherming van dieren. En ik hoop natuurlijk dat het de discussie over de behandeling van dieren zal aanzwengelen.

Wat ga je doen als je je doctoraatstitel op zak hebt?

Da's nog ver weg, natuurlijk. Werken rond mensenrechten bij de Verenigde Naties of bij een andere internationale organisatie lijkt me wel wat. (*Lacht*) Maar eigenlijk moet ik nog eens goed nadenken over wat ik wil worden wanneer ik groot ben. ■

#UHasselt

Een overzicht van de populairste posts op onze sociale-mediakanalen.

Universiteit Hasselt added 32 new photos to the album: Proclamaties 2017 — with Sigrid Swennen and 2 others.
July 3 · 🌐

Ook dit jaar mochten we weer diploma's uitreiken. Maar liefst 464 hoedjes vlogen de lucht in, met dank aan onze masterstudenten. Maar ook de bachelorstudenten mochten klinken op hun kersverse diploma. Proficiat! Geniet van jullie vakantie! En tot ziens aan de UHasselt!

117 Likes 3 Comments 2 Shares

UHasselt
15.979 volgers
27 d

De financiering is een flinke boost voor het kankeronderzoek binnen het Limburgse samenwerkingsverband ... meer weergeven

Meer dan 800.000 euro voor kankeronderzoek UHasselt, Jes...
uhasselt.be

25 interessant

Vroegere prognose overlevingskansen na hartstils...
Universiteit Hasselt · 88 weergaven
4 weken geleden

universiteit Hasselt
Campus Diepenbeek >

deborahvanpee, elienjanssens en 230 anderen vinden dit leuk

universiteit Hasselt +30 graden? Dan gaat de les toch gewoon buiten door!
#uhasseltweet #dekoelsteles

Universiteit Hasselt · 26/06/17
Weermannen & -vrouwen van over de hele wereld op bezoek in #Ecotron Hasselt University voor de Bootcamp van @CLIMATEWBORDERS

Jill Peeters ❤️

1 7 32

Volg nóg meer UHasselt-nieuws via:

instagram.com/universiteit Hasselt

linkedin.com: Universiteit Hasselt (universiteitspagina)

youtube.com/universiteit Hasselt

facebook.com/uhasselt

twitter.com/uhasselt

www.uhasselt.be

Beste lezer

Er is goed nieuws! Niet alleen staat het nieuwe academiejaar voor de deur, van de bronsgroene campusdeur, van Toutgevang en van de deur van de feestbunker. Neen: Potter is terug! Ik lig in de winkel, in de boekenwinkel! De boekenwinkel? Wie komt daar nu nog – behalve op de campus om cursussen en sweatshirts te kopen... Gelukkig ook als ee-boek. Eigenlijk is het alreeds het negende deel, dus zou het ie-boek moeten zijn. In elk geval: je kan hem lezen op een ie-foon. Dan zijn we mee met de tijd, de tijd van de asociale media. Want kijk maar eens rond in de bus of op de trein: 85% zit op een ie-foon te kijken, 25% zit in een (papieren!) boek of gazet te kijken, 10% slaapt. En de resterende overschot voelt zich zeer onaangekleed omdat ze op niks zitten te zien. *(De wiskunde klopt precies niet helemaal, maar dat moeten ze in Centstat maar uitvissen.)*

In elk geval: er liggen hier opportuniteiten voor het rapen voor het academische en niet-academische onderwijs! Professoren moeten niet meer tegen hun studenten praten, maar verbonden zijn via de asociale media. De prof vooraan, de studenten in het hoorcollege of – wacht eens – het ee-college. Dan kan de prof watshappen, of feesboeken, of esemessen, of skaajpen, of goegelhangouten,... En wat met twieter, zal je je afvragen? Daar zit Voldemort al op, vanuit de Troeftoren, aan de Vijfde Liniestraat nummer 666 in Nieuw Amsterdam. Vorige twiet van Troef: Alt-Left; volgende twiet van Troef: Alt-Right. Fast forward door de twiets: Alt-Extreme-Right. Da's precies toch niet allemaal goed nieuws... Al mogen ze die mens wel een standbeeld geven, naast dat van Lee. Oei neen, dat standbeeld is ondertussen verwerkt als beton voor de feestbunker, samen met het standbeeld van Leopold 2,5 en dat van het paard van Napoleon.

Weet je, de ie-fonende medemens is een dankbaar voorwerp voor een nieuwe tak van wetenschappelijk onderzoek: ie-mobiliteit. De eerste resultaten zijn bekend. (1) Wie ie-foont en stapt, heft de voeten hoger op om niet te vallen. (2) Wie toch valt met een ie-foon heeft meestal ook schade aan de ie-foon (de eerste spoedgevallendiensten met naast de deur een smartfoonkliniek doen de deuren open!). (3) Wie onherstelbare schade oploopt aan de ie-foon is geneigd een nieuwe te kopen. (4) Bussen met ie-fonende buschauffeurs zwalpen meer over de weg dan treinen met ie-fonende machinisten (men zoekt nog naar een verklaring). Dit onderzoek is zo belangrijk dat het al direct in aanmerking komt voor de ie-nobelprijs. De uitreiking gebeurt virtueel, rechtstreeks te volgen op joetjoeb.

Harry Potter

HET CIJFER

1.130*

Het aantal kersverse eerstejaarsstudenten dat de UHasselt afgelopen dagen zal/mocht ontvangen. Tijdens de introductiedagen maakten ze alvast kennis met elkaar én met alle leuke/nuttige/sportieve plekjes op de campus.

* teldatum 4 september

DE PRIJSVRAAG

Doe mee aan onze prijsvraag en maak kans op een leuk UHasselt-gadget. Winnen was nog nooit zo gemakkelijk, want het juiste antwoord vind je ergens in deze editie... Succes!

OP WELKE LEEFTIJD WERD SANNE POTARGENT VEGETARIËR?

Mail je antwoord vóór 13 november naar nieuws@uhasselt.be. Een onschuldige hand beslist over de uiteindelijke winnaar! Die krijgt een bon van Cultuurcentrum Hasselt ter waarde van 50 euro.

Het antwoord op de vraag naar wie of wat Jolien Wevers onderzoek doet in het Nationaal Park, is: everzwijnen. Winnaar **Alexander Maes** (REC) kan zich met zijn Hasseltbonnen helemaal laten gaan in de hoofdstad van de smaak.

Gespot

AAN DE ECOTRON

WEERMANNEN/VROUWEN VAN DE WERELD

Eind juni trokken weermannen- en vrouwen van over de hele wereld naar de *Ecotron Hasselt University* voor een bootcamp van *Climate Without Borders*. De organisatie – een initiatief van vtm-weervrouw Jill Peeters – telt 130 weermannen- en vrouwen uit 110 landen in haar rangen en wil mensen informeren over klimaatverandering en de gevolgen ervan. Ze gaat educatieve en culturele projecten op poten zetten en wordt al erkend door drie VN-instituten. Uiteraard scheen de zon tijdens het bezoekje aan de Ecotrons site...